

Witte Donderdag 9 april 2020 – Online viering (rood: door Ada)

muziek

paaskaars wordt aangestoken, vergezeld met een tekst uit Psalm 36: 10

want bij u is de bron van het leven,
door úw licht zien wij licht.

In het licht van de Eeuwige,
komen we hier samen,
om met elkaar te vieren
dat we geroepen zijn om te leven in Gods licht.
God schenkt ons zijn vrede
en daarvan delen wij uit aan elkaar

inleiding op thema van verbondenheid.

Goedenavond.

Van harte welkom bij deze online-dienst op Witte Donderdag, vanuit de remonstrantse kerk in Hengelo.

En met dat ik dit zo zeg, wordt de onwerkelijke situatie waar we ons in deze corona-tijd in bevinden, duidelijk.

Er is nog nooit een online viering vanuit deze kerk geweest.

En het is nog nooit gebeurd dat we als gemeente een dienst houden waarbij we elkaar niet zien.

Ik kan u allen niet zien, u kunt elkaar niet zien, u kunt alleen wel allemaal mij zien.

En gelukkig kunt u ook onze kerk zien, en Ada die als liturg optreedt, Emmelou die iets uit eigen ervaring vertelt, en Dennis die de muziek verzorgt.

Deze situatie is daarmee meteen ook een heel duidelijk voorbeeld van hoe onwerkelijk deze corona-periode is.

We proberen met zijn allen contact met elkaar te houden door elkaar te bellen, te mailen, via een paasgroet, een bulletin dat tweewekelijks wordt verspreid.

Maar we zien elkaar niet of nauwelijks.

Verbondenheid is daarom vandaag het thema.

Verbondenheid op deze Witte Donderdag, waarop we gedenken dat Jezus een laatste keer de maaltijd deelde met zijn vrienden voor hij ter dood werd gebracht. Verbondenheid, die bij uitstek gevierd en ervaren kan worden wanneer je samen eten deelt.

Emmelou vertelt waarom zij vermoedt dat studenten graag met elkaar en bij elkaar eten.

verhaal Emmelou over hoe studenten verbondenheid ervaren door samen te eten

muziek

paar verzen uit bijbelgedeelte over Jezus' maaltijd met de leerlingen (door Ada)

Lucas 22: 14 - 20

Toen het zover was, ging hij samen met de apostelen aanliggen voor de maaltijd. Hij zei tegen hen: 'Ik heb er hevig naar verlangd dit pesachmaal met jullie te eten voor de tijd van mijn lijden aanbreekt. Want ik zeg jullie: ik zal geen pesachmaal meer eten voordat het zijn vervulling heeft gevonden in het koninkrijk van God.'

enkele verdiepende opmerkingen over verbondenheid

Jezus zegt: ik heb er hevig naar verlangd dit pesachmaal met jullie te eten voor de tijd van mijn lijden aanbreekt.

Dit samenzijn, deze verbondenheid, geeft Jezus kracht om aan te kunnen wat hem te wachten staat.

Dat herkennen we wel van rondom een sterfbed.

Als iedereen afscheid kan nemen, iemand niet alleen hoeft te sterven, als er misschien zelfs nog een avondmaal thuis gevierd kan worden – dan versterkt dat de onderlinge verbondenheid enorm.

En dat helpt voor de tijd die komen gaat.

De tijd van verlies, pijn en verdriet.

De gedachte aan die laatste periode, dat je toen alle laatste dingen nog hebt kunnen delen met elkaar, dat je alles wat er gebeuren moest met elkaar hebt kunnen afstemmen, verzacht het verdriet.

Het neemt het beslist niet weg, maar toch helpt het.

Een mevrouw zei ooit tegen mij: ik kan niks bedenken wat we anders hadden moeten doen rondom het overlijden van mijn man.

Het was helemaal goed zo.

En daar ben ik heel blij mee. Dat helpt.

Als het afscheid minder in verbondenheid is verlopen dan je had gewild, werkt het helaas ook de andere kant op.

Het geeft extra verdriet.

De verbondenheid die je had gezocht en had gewild, gaf je niet de kracht die je had gehoopt.

We zijn nu in een vreemde periode beland.

Vrij plotseling is al het onderlinge contact geminimaliseerd.

We zitten veel meer thuis.

Meer dan een wandelingetje naar de supermarkt, of met de hond, of om de benen te strekken, zit er niet in.

Er was geen voorafgaand moment om de onderlinge verbondenheid te vieren

en te delen. We moeten het doen met wat er is.

En al is de verbondenheid met de mensen om je heen niet verminderd, het contact met hen is vaak wel minder.

Al was het maar omdat je elkaar niet meer lijfelijk kunt zien en spreken, elkaar niet meer in de ogen kunt kijken, elkaar niet meer hartelijk kunt begroeten.

Wat nu meer aan de oppervlakte komt, is de verbondenheid is met jezelf.

Je wordt nu immers veel meer met jezelf geconfronteerd.

Voor sommigen betekent dat, dat eerdere periodes in hun leven waarin ze op zichzelf teruggeworpen waren, terugkomen.

Een periode van werkeloosheid, van een scheiding, van burn-out, van ziekte.

Voor sommigen komen ook beelden terug vanuit de oorlog.

Het in je huis moeten blijven, de angst voor wat komen gaat, amper contact met anderen.

Van anderen hoor ik dat ze langzaam wat kribbiger beginnen te worden.

Het lontje wordt korter.

Weer anderen verstillen in zichzelf, trekken zich terug als in een winterslaap, om straks als het leven wat normaler wordt, weer wakker te worden.

Naarmate deze situatie langer duurt, wordt voelbaarder hoe we het nodig hebben om verbonden te zijn met anderen.

Om contact te hebben, om met elkaar ons leven te delen.

Jezus wordt vaak gezien als degene die veel geeft aan anderen.

Maar hier, tijdens deze laatste maaltijd, zegt hij duidelijk dat ook hij het nodig heeft om te ontvangen.

Of, dat nog niet eens zozeer.

Jezus zegt dat hij het nodig heeft om met elkaar de maaltijd te delen.

Alleen als zijn leerlingen het voedsel en meer nog, hun leven met hem delen, kan Jezus de kracht vinden om zijn lichaam delen.

Alleen vanuit de verbondenheid met anderen kan Jezus voeding geven aan onze gedachtenis aan hem die zijn liefde deelde met velen.

Moge de gedachtenis aan hem ons tot geestelijk voedsel zijn.

En mogen we hieruit geïnspireerd worden om het zelf ook kenbaar te maken wanneer je hunkert naar contact.

Alleen al door het delen van dat verlangen met anderen, ontstaat er vaak al verbondenheid...

Is hier de plaats
waar hij met zijn leerlingen bijeen kan zijn
om de uittocht uit het diensthuis te gedenken?

Het uur brak aan dat hij aan tafel ging
en zijn gezonden met hem. Hij sprak:

Hoe heb ik hiernaar verlangd,
te zijn met u
voordat ik lijden moet.

Toen zij gegeten hadden en gedronken,
na zegening en dankgebed,
nam hij brood en beker.

Dit is mijn lichaam dat voor u gegeven wordt.
Doet dit ter gedachtenis aan mij.
Dit is de beker van een nieuw verbond
in mijn bloed voor u vergoten.

Trouwe God,
doe komen over ons uw levensadem,
de liefdeskracht waaruit Jezus heeft geleefd.
Maak ons, als hem, tot mensen in uw geest.
Amen.

muziek

voorbeden, *waarbij bij elke voorbede een kaars wordt aangestoken.*

Levende die mij ziet,
altijd weer zijn het de zachte krachten
die ons kracht geven
het delen van liefde
waardoor we ons gezien voelen
het ervaren van verbondenheid
waardoor we weten dat we er niet alleen voor staan.
Vanuit een diep gevoelde compassie voor allen die in zeer moeilijke situaties
verkeren, bidden wij U.
Voor de bootvluchtelingen die dicht opeengepakt een tekort hebben aan
voedsel, water, sanitaire voorzieningen en nu ook nog moeten vrezen voor
corona,

voor landen waarin de gezondheidszorg veel minder goed is georganiseerd dan in Nederland,
voor mensen die ernstig ziek zijn en geen contact kunnen hebben met dierbaren,
voor allen die niet goed kunnen omgaan met de angst en de kwetsbaarheid die in deze periode voelbaar kunnen worden.
Amen.

afsluiting

We sluiten zodadelijk af met een prachtig voorbeeld van verbondenheid door muziek.

https://www.youtube.com/watch?v=TZzK29_V8jQ

Op 14 juni 2018 was er in Jeruzalem een speciaal evenement. 1000 Joden, christenen en moslims, die elkaar nog nooit ontmoet hadden, kwamen op de laatste dag van de Ramadan om middernacht bij elkaar om een lied te zingen. Dat deden ze in drie talen en driestemmig.

Ze wilden ermee duidelijk maken hoe muziek verbindend kan werken, en zelfs taal- en godsdienstgrenzen overstijgt.

Om dit lied te kunnen zien en beluisteren, kunt u zodadelijk op het linkje klikken dat in beeld verschijnt.

Moge de ervaring van verbondenheid met elkaar en met de Eeuwige ons door Goede Vrijdag heen, dragen naar Pasen.